

JON RONSON (n. 1967) este un popular autor britanic de nonficțiune, jurnalist gonzo, realizator de documentare TV și emisiuni radio. Materialele lui sunt publicate în *The Guardian*, *City Life* și *Time Out*, colaborează cu BBC și Channel 4. Momentan trăiește în Londra și la New York.

Cărțile lui, abordând cele mai diverse subiecte, se caracterizează prin umorul cu care sunt scrise, o aplacare spre absurd, o fascinație pentru personaje ținute și, nu în ultimul rând, un interes pentru abuzurile de putere. Fascinația pentru nebuni culminează în cartea *Testul psihopatului. O călătorie prin industria nebuniei*, iar abuzul de putere este tratat în *Umilirea publică în epoca internetului* dintr-o perspectivă neașteptată, dezvăluindu-ne pe noi însine, utilizatori obișnuiți ai rețelelor de socializare, să cum nu ne putem închipui că suntem.

Bărbați holbându-se la capre a stat la baza unui film din 2009 cu George Clooney, Ewan McGregor, Jeff Bridges și Kevin Spacey în rolurile principale, iar scenariul filmului *Frank* (2014, cu Michael Fassbender), e scris de Ronson în urma timpului petrecut cu straniul muzician și comedian Frank Sidebottom.

JON RONSON

EI:

Aventuri cu extremiști

Traducere din limba engleză
de Alex Cistelecan

EDITURA
ART

O întrebare care mi-a fost adresată a fost după ce criterii am definit oamenii din această carte drept extremiști. Răspunsul e că n-am făcut-o. Singurul meu criteriu a fost că li s-a spus extremiști de către alții.

Un lucru pe care-l înveți imediat în legătură cu ei este că chiar nu le place să fie numiți extremiști. De fapt, ei spun de multe ori că *noi* suntem adeverații extremiști. Ei zic că ordinea occidentală liberală și cosmopolită este un sistem de credințe depravat, fanatic. Îmi place când pun problema aşa pentru că mă fac să mă simt de parcă aş avea un sistem de credințe.

Jon Ronson
Octombrie 2001

AYATOLLAHUL SEMIDETASAT

Era o plăcută după-amiază de sămbătă în Trafalgar Square, vara, iar Omar Bakri Mohammed declara Război Sfânt Marii Britanii. Stătea pe un podium în fața Columnei lui Nelson și anunța că nu va avea liniște până nu va vedea Steagul Negru al islamului fluturând peste Downing Street. S-au auzit multe aclamații. Spațiul ii fusese închiriat de consiliul municipal din Westminster.

Reporterița de la Newsroom South-East declara evenimentele după-amiezii cu o voce puternică, repezită, urgentă, dar totuși calmă. Era musulmană. În discursul său, Omar Bakri s-a referit la cei ca ea numindu-i „musulmani de ciocolată“. Un musulman de ciocolată este un *Uncle Tom*¹.

(A doua zi, *Daily Mail* a publicat o fotografie cu un Omar Bakri cu privirea rece pe pagina doi, sub titlul: *Este acesta cel mai periculos om din Marea Britanie?* După privirea lui rece, arăta ca și cum ar putea fi.)

Erau vreo 5.000 de susținători ai lui Omar Bakri în Trafalgar Square. După discursul său, planul lor era să dea drumul la mii de baloane negre, care să

¹ Persoană de culoare care se străduiește din răsputeri să fie apreciată și plăcută de albi, după personajul unchiului Tom din romanul *Coliba unchiului Tom* de Harriet Beecher Stowe (n. tr.).

poarte chemarea la război pe niște mici cărți poștale atașate de ele. Baloanele trebuiau să zboare sus pe cerul Londrei, înneagrindu-l, și apoi să cadă pe întinderea Londrei și a ținuturilor din jur. Baloanele erau păstrate într-o sacosă, sub podiumul de pe care Omar Bakri își detalia vizuinea sa post-Jihad despre Marea Britanie.

Cine practică homosexualitatea, adulterul, preacurvia sau bestialitatea va fi omorât cu pietre (sau aruncat de pe cel mai înalt munte). Decorațiunile de Crăciun și manechinele din vitrine vor fi scoase în afara legii. Nu vor mai exista relații libere între sexe. Barurile vor fi închise. Proprietarilor li se vor oferi slujbe alternative în domenii mai potrivite cu o societate islamică, cum ar fi o bibliotecă, iar dacă vor refuza să se conformeze, vor fi arestați. Imaginele cu picioare de femei de pe pachetele de ciorapi vor fi interzise. Vom putea cumpăra în continuare ciorapi, dar ei vor fi promovați simplu, prin cuvântul ciorapi.

Îmi doream foarte mult să-l întâlnesc pe Omar Bakri și să petrec timp cu el în vreme ce încerca să răstoarne democrația și să transforme Anglia într-o țară islamică.

L-am vizitat pe Yacob Zaki, un fundamentalist musulman care împărtea adesea platformele cu el.

Yacob Zaki este alb și scoțian, un fost prezbiterian care s-a convertit la islam pe când era adolescent. Trăiește la Greenock, un port de lângă Glasgow. El e singurul militant musulman convertit din localitatea lui. A spus că a avut parte de multă violență în școală ca urmare a convertirii sale, dar că a meritat pe de-a-ntregul.

Ayatollahul semidetașat

— Crezi că Omar Bakri ar putea reuși să răstoarne stilul de viață occidental? l-am întrebat.

— Ei bine, a spus Yacob, Omar e cea mai bună sansă pe care o avem în acest moment.

— De ce el?

— Carisma, a spus Yacob. E cel mai popular lider al tinerilor nemulțumiți. Oamenii stau la coadă ca să-l vadă vorbind. Deși nu suntem de acord în unele privințe.

— Cum ar fi?

— Păi, a spus Yacob, odată am vrut să aduc mulți șoareci și să le dau drumul în sediul Națiunilor Unite. Femeile urăsc șoareci, după cum știi. Credeam că-i o idee genial de simplă. O droaie de șoareci ar fi distrus întregul proces al ONU, nu crezi?

— Femeile urcate pe scaune, am fost de acord.

— Dar Omar a zis nu, a spus Yacob. A zis că-i o idee proastă.

— Ce alte dezacorduri ai mai avut cu Omar Bakri? l-am întrebat pe Yacob.

— Păi, a spus, Omar s-a supărat foarte tare pe mine când am anunțat că Hillary Clinton e lesbiană. Dar am dovada.

Yacob și cu mine am petrecut ziua împreună. În acea după-masă am auzit pentru prima dată de Grupul Bilderberg, conducătorii secreți ai lumii, un mic grup de bărbați periculoși plus una sau două femei periculoase care se întâlnesc într-o cameră secretă și hotărăsc cursul evenimentelor lumii. Ei sunt cei care pornesc războaiele, a spus Yacob, care dețin mass-media și distrug – prin violență mascată sau propagandă – pe oricine se apropiie prea tare de adevăr.

Respect pentru Un caz misterios, a spus Yacob, e cel al unui fermier de alune care a participat la o întâlnire Bilderberg și peste noapte a devenit cel mai puternic om din lume. Da. Vorbesc despre Jimmy Carter. Vedeți, deci, că sunt extrem de secretoși și puternici.

N-am prea realizat sensul a ceea ce-mi spunea. Mă holbam fără expresie la el. Nu mi-am dat seama că oamenii despre care vorbea Yacob vor ajunge să ocupe – în cele mai neplăcute feluri – o parte uriasă din următorii cinci ani ai vietii mele.

Yacob s-a uitat la ceas. Voia să pună capăt întâlnirii noastre. Primise un pont despre unde putea să achiziționeze binoclul lui Hitler și nu voia să-l piardă în fața vreunui alt colecționar. Mi-a dat adresa lui Omar Bakri. Numărul de telefon l-am obținut din cartea de telefon.

S-a dovedit că Omar Bakri locuia la câțiva kilometri de mine, în Edmonton, nordul Londrei, într-o locuință mică, cuplată¹, la capătul unei fundături moderne, bej, construite de consiliul local. Biroul lui se găsea la moscheea din Finsbury Park, de la capătul străzii mele, nu departe de terenul de fotbal din Highbury.

I-am scris ca să-l întreb dacă puteam să-l însoțesc preț de vreun an în vreme ce încerca să transforme Anglia într-o națiune islamică. M-a sunat imediat înapoi. Există atâtea minciuni antimuslimane, a spus, generate de media controlată de evrei. Atâtă dezinformare, în ziare și filme. Poate că e o

¹ Bakri locuiește într-o casă care are un perete comun cu o altă casă similară ca design, construită de obicei în oglindă. În limba engleză, termenul este de *semi-detached* (semidetașată), de unde și titlul capitolului (n. red.).

ocazie să corectăm această imagine. Deci, da. Eram bine-venit să mă alătur lui în lupta sa împotriva necredincioșilor. După care a adăugat:

- De fapt, sunt foarte drăguț, să știi.
- Chiar aşa? am întrebat.
- Oh, da, a spus Omar Bakri. Sunt fermecător.
- La 9 dimineața, a doua zi, eram în sufrageria lui Omar în vreme ce el se juca cu fetița lui.
- Cum o cheamă pe fiica ta? l-am întrebat.
- E un nume greu de înțeles pentru tine, a spus Omar.
- Are o traducere engleză? am întrebat.
- Da, a spus Omar, traducerea în engleză e: Steagul Negru al Islamului.
- Serios? am spus. Numele ficei tale e Steagul Negru al Islamului?
- Da, a spus Omar.
- Serios? am spus.
- S-a lăsat o scurtă tacere.
- Vezi, a spus Omar, de ce culturile noastre nu se pot integra vreodată?

The Lion King mergea la aparatul video. Ne-am uitat la scena în care mistrețul african cântă *Hakuna Matata*, cântecul despre cât de minunat e să nu-ți pese de nimic și să n-ai nici o grija. Omar a cântat și el, legânând copilul pe genunchi.

— Ne uităm mereu la *The Lion King*, a spus. E singurul fel în care mă pot relaxa. Mi se spune Leul, să știi. Chiar aşa. Mi se spune Leul. Mi se spune marele războinic. Marele luptător.

Omar mi-a arătat albumul lui de fotografii. În pozele din adolescență arată ca un idol de matineu. Provine dintr-o familie cu douăzeci și opt de frați și surori. Tatăl său a făcut avere vânzând oi, porci

și vaci. Aveau șoferi, servitori și palate în Siria, Turcia și Beirut. Omar a fugit din Arabia Saudită în 1985. Auzise că urma să fie arestat pentru că predicase Jihadul în campusurile universitare. Așa c-a fugit. S-a refugiat în Marea Britanie. Acum e un om mare cu o barbă mare.

— Eram mereu subțirel pentru că-mi făceam mereu griji, a spus. Eram mereu pe fugă. Acum locuiesc în Anglia, nu-mi fac griji niciodată. Ce mi se poate întâmpla? Ha ha. Așa că m-am îngrășat. Un lider trebuie să fie mare de statură. Cu cât mai mare e corpul, cu atât mai mare e liderul. Cine vrea un lider jigărit?

Planul lui Omar pentru dimineața aceea era să distribuie în fața stației de metrou Holborn fluturași cu titlul: „Homosexualitatea, Lesbianismul, Adulterul, Preacurvia și Bestialitatea: MALADIILE MORTALE“. A spus că plănuia să se deplaseze cu mijloacele de transport public, dar mi-a remarcat mașina parcată pe aleea lui, așa că poate aș fi dispus să-l duc eu?

— OK, am spus.

L-am lăsat lângă stația de metrou. M-am dus să parchez mașina. Zece minute mai târziu, l-am găsit stând în mijlocul trotuarului cu un teanc de fluturași în mâna.

— Cum merge, Omar? l-am întrebat.

— Oh, foarte bine, a zâmbit el. Mesajul se răspândește: există niște boli mortale printre noi.

S-a întors către trecători.

— Homosexualitatea! a strigat. Fericiti-vă de boala mortală! A sosit ceasul!

A trecut ceva timp.

— Homosexualitatea! a strigat Omar. Fericiti-vă! Sunt homosexuali peste tot!

Ayatollahul semidetașat

Mă așteptam să văd ceva ostilitate din partea trecătorilor față de fluturași lui Omar. Dar oamenii ieșiți la cumpărături, turiștii și angajații din birouri păreau să-l privească cu un amuzament binevoitor. Cu toate astea, după zece minute, nimeni nu luase vreun fluturaș.

— A sosit ceasul! Sunt homosexuali peste tot! A sosit ceasul! a continuat Omar vesel. Aveți grijă la homosexualitate! Nu e bună pentru burtica voastră!

Omar Bakri nu semăna cu imaginea mea despre extremității musulmani.

Apoi mi-a spus că are o idee bună.

— Fii atent aici, a spus.

A întors fluturași cu fața în jos.

— Ajutați orfanii! a strigat. Ajutați orfanii!

— Omar! am exclamat scandalizat.

Trecătorii au început să-i accepte fluturași.

— Asta e bine, a chicotit Omar. Asta e bine. Vezi, dacă n-aș fi fost musulman, aș fi lucrat la... cum îi zice... Saatchi & Saatchi¹.

La prânz, Omar a spus că trebuie să cumpere niște cutii de colectă pentru obișnuitele sale eforturi de a strângere fonduri pentru Hamas și Hezbollah. Cu trei săptămâni înainte, Hamas orchestrase un atac cu bombă într-un autobuz la Ierusalim, atac care omorâse unsprezece persoane.

— E un Cash and Carry la ieșirea de pe șoseaua de centură în apropiere de Tottenham, a spus Omar, unde se vând cutii de colectă foarte bune. M-ai putea duce până acolo cu mașina?

— OK, am spus.

¹ Agenție de publicitate din Londra (n. tr.).

Așa că am condus până la Cash and Carry. Omar a stat pe bancheta din spate, ceea ce m-a făcut puțin să mă simt ca un șofer de taxi.

— Stânga, a spus Omar. Stânga la intersecție. Nu. Stânga!

La un semafor, l-am întrebat pe Omar unde se afla soția lui când eram acasă la el.

— Era la etaj, a spus.

— Serios? am spus. Tot timpul cât am stat în sufragerie uitându-ne la *The Lion King*?

— Da, a spus Omar. Nu a coborât până nu ai plecat.

— Ce s-ar întâmpla dacă aş încerca să-i iau un interviu? am întrebat.

— Aș proclama fatwa asupra ta, a spus Omar.

— Te rog, nu spune asta, am zis.

— Ha ha! a spus Omar.

— Nici în glumă, am spus.

Am ajuns la Cash and Carry doar ca să descoreprim că singurele cutii de colectă pe care le aveau în stoc erau niște pușculițe mari din plastic sub formă de sticle de Coca-Cola. Omar s-a oprit pentru un moment. A cercetat atent cutiile. Și-a încruntat sprâncenele. Apoi a pus vreo șase în cărucior.

— Astea sunt niște cutii de colectă bune, a spus. Foarte mari și usoare.

— Mi se pare ciudat, am spus, că vrei să strângi fonduri pentru Hamas și Hezbollah în cutii de colectă Coca-Cola.

— Ah, a spus Omar Bakri. Foarte bine. Nu sunt împotriva bagajului imperialist. Doar împotriva depravării civilizației occidentale.

Ayatollahul semidetașat

— Dar totuși, am spus, Coca-Cola e un simbol atât de puternic al capitalismului occidental.

— Da, într-adevăr, a mormăit Omar.

— Deci folosiți simbolurile noastre în încercarea voastră de a le distrugă? am zis.

— Oh, da, a murmurat, distant.

Omar nu părea să guste prea mult această direcție de chezionare. Părea stânjenit să vorbească despre credința sa în Hamas și Hezbollah. Era în plin proces de a aplica pentru un pașaport britanic, iar guvernul conservator încerca să treacă o lege care-i criminalizează pe cei care strâng bani în țară pentru teroriștii de peste mări – lege despre care se credea îndeobște că ar fi îndreptată în special împotriva lui Omar.

— Nu strâng bani doar pentru Hamas, a spus Omar. Strâng pentru musulmanii de pretutindeni.

S-a îndepărtat, împingând căruciorul cu cele șase sticle mari de colectă Coca-Cola prin magazinul Cash and Carry. S-a oprit la un raft plin cu rame pentru poze. Producătorii umpluseră ramele cu o fotografie înfățișând o plajă însorită. O femeie Tânără într-un costum de baie dintr-o singură bucătă stătea întinsă pe nisip sub o umbrelă. Femeia lingea un con de înghețată de vanilie într-o manieră aproape provocatoare. Omar a clătinat din cap cu tristețe.

— Asta, a spus, este depravarea ideologiei occidentale. Vrei să cumperi niște rame. Ce să faci cu femeia din rame?

Cu toate astea, a luat vreo zece rame din raft și le-a pus în căruciorul său, lângă sticlele de colectă Coca-Cola.

— Așa că voi lua aceste rame, a spus, și voi înlăcuî imaginea femeii cu un mesaj decent preluat

din Coran. S-a oprit. OK, Jon, a spus, sunt gata de plecare.

— OK, am spus. Aduc mașina în față.

Am băgat sticlele de Coca-Cola și ramele de fotografii în portbagajul mașinii mele și l-am dus pe Omar la moscheea din Finsbury Park, unde urma să țină un discurs la o conferință intitulată „Democrație sau dictatură?“. Omar avea să vorbească în favoarea dictaturii.

Asta a fost prima mea ocazie să-i cunosc pe unii dintre discipolii lui Omar. Erau vreo cinci sute în public. Lucrurile n-au început bine.

— Ești evreu? m-a întrebat un Tânăr.

— Åă, nu, am zis.

S-a scuzat.

— Nu-ți face griji, am spus.

Omar Bakri debita pe podium de parcă nu și-ar fi putut reține cuvintele care cereau să fie rostite. Umplea camera. A citat dintr-o scrisoare pe care tocmai o promise de la un vechi prieten, Șeicul Omar Abdel-Rahman, Șeicul cel Orb.

Şeicul cel Orb era în închisoare pe viață în Missouri pentru că a inspirat atentatul cu bombă de la World Trade Center din 1993. Această lege a inspirării nu mai fusese utilizată de la Războiul Civil American încoace. Omar obișnuia să ia masa împreună cu Șeicul cel Orb pe când erau în Arabia Saudită. Acum șeicul era un martir în toată lumea islamică și considera că fusese victimă unei înscenări din partea Noii Ordini Mondiale, o clică secretă de bancheri internaționali, manageri globaliști și politicieni porniți să strivească libertatea islamică.

Omar a repetat teoria pe care o auzisem de la Yacob Zaki – că această elită plănuia în mod secret

Ayatollahul semidetașat

să implementeze o preluare sinistruă a puterii la nivel planetar. Am început să mă întreb dacă ar trebui să încerc să localizez cam pe unde se găsește această cameră secretă. Dacă există, trebuie, în fond, să fie undeva. Oare se poate intra în ea?

Scrisoarea Șeicului cel Orb – intitulată „Strigătul singuratic al Șeicului Omar din temnița Americii celei «libere»“ – îi fusese trimisă lui Omar pe furș din închisoarea Missouri, unde Șeicul era ținut în izolare. În ea scria:

Ati auzit de perchezițiile la piele? Îmi poruncesc să-mi dau jos toate hainele, să mă crăcănez și să mă aplec în față. Apoi, ca niște bestii, mă caută prin părțile intime în timp ce alții stau împrejur și râd. Mă umilesc pentru că sunt musulman și pentru că ceea ce fac ei este explicit interzis de Dumnezeu.

Omar și publicul au fost înfuriați de această scrisoare. În timp ce Omar citea cu glas tare, una sau două persoane din public au suspinat și au strigat „Nu!“.

Omar a spus:

— Lumea trebuie să audă toate acestea. Lumea trebuie să știe ce-i fac Șeicului Abdel-Rahman, care este, trebuie să vă reamintesc, un bătrân orb care n-a comis nici o crimă. Vom zgudui lumea. Împreună, vom zgudui întreaga lume.

După aceea, Omar mi-a spus că are niște treburi prin oraș, și oare n-aș putea să-l duc cu mașina?

— OK, am spus. Mă întâlnesc cu cineva în Soho, aşa că pot să te las acolo?